

исключителна полза, и постигнаха да направят германска-та корона да стане наследствено право на Австрійски-тъ царіе, и Австрія да владѣе надъ цяла Германія.

Чехско, Моравія, Унгарія и Хърватско ся присъединиха съ австрійски-тъ княжества, не съ сила, но доброволно, само за да си уголѣмятъ бранителната сила и да могатъ да ся защищаватъ противъ силни-тъ външни неприятели, кои-то идяха отъ Истокъ. Това доброволно присъединеніе е можло да стане особено за това толкозъ лесно, защото владѣющи-тъ дворове бяха роднина по между си. Не само че ся ставали жененія между Чехскія, Унгарскія, Полскія, и Австрійскія дворове; но още кога-то единъ царъ отъ тѣзи държави умрѣше безъ наследници, благородни-тъ избираха одного отъ други-тъ владѣющи царіе и присъединяваха, за нѣколко време, двѣ-тъ царства подъ единъ скиптьръ. Каква рола е играло сродство-то въ Австрія и Германія върху сѣдби-тъ на народи-тъ, ній можемъ да го видимъ отъ слѣдоющія примѣръ, кой-то е единчакъ въ цяла-та исторія:

Германскія императоръ Максимилианъ (1486—1519) бѣше най-недостойнія, най-слабія самодържець между сички-тъ кои-то ся носили германска-та корона. Въ една битка противъ Френци-тъ въ Италия той ся нави и падна самъ въ пленъ; малка-та Венеціанска република му даде добъръ урокъ кога-то той ся опита веднажъ да мине, безъ дозволеніе, съ многобройна-та си войска презъ нейна-та земя. Този слабъ владѣтель обаче, остави на наследници-тъ си една държава по-пространна отъ сама-та славна римска имперія, и то по кой начинъ? — само съ помоща